

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΕΠΑΡΧΟΥ ΠΑΦΟΥ ΔΡΑ ΑΝΔΡΕΑ Σ.ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗ

ΣΤΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟ ΔΙΑΛΟΓΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΟΡΡΟΠΗ

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΣΤΗΝ ΛΕΥΚΩΣΙΑ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ

8 ΜΑΡΤΙΟΥ 2006

Για να υπάρξουν ιδέες και προτάσεις για ενίσχυση της Ισορροπης Περιφερειακής και αγροτικής Ανάπτυξης είναι απαραίτητο να κατανοηθεί γιατί υπάρχει σήμερα στις πλείστες χώρες ανισόρροπη οικονομική ανάπτυξη δηλαδή μεγάλο χάσμα ανάπτυξης μεταξύ διαφόρων περιοχών και ιδιαίτερα μεταξύ αστικών και αγροτικών περιοχών.

Είμαι της γνώμης ότι το παρατηρούμενο χάσμα δεν έχει σχέση με το αν μια περιοχή είναι πλούσια ή φτωχή περιοχή, αλλά είναι αποτέλεσμα του αναπτυξιακού προτύπου που ακολουθήθηκε ιδιαίτερα μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και για την Κύπρο αμέσως μετά το 1960. Το πρότυπο ευνοούσε τις σχετικά μεγάλες αστικές συγκεντρώσεις και αποτέλεσε την απαρχή εγκατάλειψης της υπαίθρου με αποτέλεσμα τον πληθυσμιακό και οικονομικό μαρασμό, την σταδιακή υποχώρηση του δυναμισμού των αγροτικών περιοχών και τον σταδιακό αρχικά διαχωρισμό της χώρας σε αναπτυσσόμενες και φθίνουσες περιοχές και αργότερα τον διαχωρισμό σε αναπτυγμένες και υπανάπτυκτες περιοχές.

Αν ανατρέξει κάποιος στα στατιστικά δεδομένα θα διαπιστώσει πως η παρατηρηθείσα οικονομική ανάπτυξη στην Κύπρο μετά το 1960, συναρτήθηκε με τον μετασχηματισμό της Κυπριακής Οικονομίας από γεωργική σε κάτι άλλο. Άρα, ο ευρύς γεωργικός τομέας αποδείχθηκε στην πράξη πως δεν μπόρεσε και δεν μπορεί να παίξει τον τομέα αιχμής της Κυπριακής οικονομίας ή έστω του προωθητικού τομέα ανάπτυξης για παραδοσιακά αγροτικές περιοχές μέχρι το 1960, ή και αργότερα.

Τούτο μπορεί ν΄ αποδοθεί σε δύο βασικούς λόγους, ο πρώτος σχετίζεται με την αδυναμία του γεωργικού τομέα ν΄ ανταγωνισθεί αποτελεσματικά

νεοφανείς οικονομικούς τομείς, όπως ήταν η μεταποίηση στη δεκαετία του 1960, οι υπηρεσίες την δεκαετία του 1980 και ο τεταρτογενής τομέας τώρα και μερικά χρόνια.

Αν ερευνηθούν οι λόγοι που αναπτύχθηκαν κάποιες περιοχές στην Κύπρο θα διαπιστωθεί πως η ανάπτυξη των περιοχών αυτών οφείλεται είτε στην εξειδίκευση τους είτε στην τοπικότητα τους και ταυτόχρονα στον εξισοροποιητικό ρόλο άλλων τομέων. Αν η υπόθεση αυτή είναι ορθή αμέσως αναδύονται τα πρώτα σημάδια για την ευρύτερη περιφερειακή πολιτική που πρέπει να ακολουθηθεί.

Λαμβάνονται και σήμερα μέτρα για ανάπτυξη των αγροτικών περιοχών πλείστα των οποίων είναι γενικά, όπως για παράδειγμα ο αγροτουρισμός. Μόνο με την εξειδίκευση των μέτρων πολιτικής κατά περιοχή και ανάλογα με τα συγκριτικά τους πλεονεκτήματα μπορούν να υπάρξουν αποτελεσματικές πολιτικές. Επίσης μεγάλη περιοχή χρειάζεται στην προώθηση πολιτικών ώστε να μην προωθούνται οικονομικές μονοκαλλιέργειες. Τα παραδείγματα των περιοχών Σκουριώτισσας στην Σολέα και Λίμνης στην Χρυσοχού είναι παραδείγματα προς αποφυγή.

Έτσι επιγραμματικά, οι προτάσεις μου σε θέματα στρατηγικής αφορούν:

(i) Ενδυνάμωση των υφισταμένων μικρών πόλων ανάπτυξης στις αγροτικές περιοχές (π.χ Πόλεως Χρυσοχούς) ώστε σταδιακά οι πόλοι αυτοί από υποκινούμενοι να καταστούν αυτόνομοι και ακόμα η δημιουργία μικρών τεχνικών πόλων ανάπτυξης.

(ii) Η οριοθέτηση των διαφόρων περιοχών, με κριτήρια ομοιότητας, και δημιουργία περιοχών ανάλογα με τα συγκριτικά τους πλεονεκτήματα και λήψη μέτρων πολιτικής για ανάπτυξη και αξιοποίηση αυτών των πλεονεκτημάτων για δημιουργία θέσεων εργασίας ανταγωνιστικών των θέσεων εργασίας σε αναπτυγμένες περιοχές.

(iii) Δημιουργία θυλάκων σε αγροτικές περιοχές χρήσης της τεχνολογίας και προσέλκυσης δυναμικού υψηλής κατάρτισης. Οι θύλακες αυτοί θα πρέπει να οργανωθούν με τέτοιο τρόπο ώστε να μην εξαρτάται η οικονομική τους επιβίωση από εξωτερικές οικονομίες. Η χωροθέτηση αυτών των θυλάκων πρέπει να βρίσκεται σε κεντροβαρική θέση ώστε να μπορούν να μετεξελιχθούν σε πόλους ανάπτυξης για μεγαλύτερες περιοχές. Εξειδικεύοντας περαιτέρω την πρόταση θα έλεγα ότι αυτοί οι θύλακες θα πρέπει να συνοδευθούν με δελεαστικά έργα ανάπτυξης και δελεαστικές πρόνοιες στα Σχέδια Ανάπτυξης.

(iv) Οικονομική ενοποίηση συστάδας κοινοτήτων με σκοπό την δημιουργία ελάχιστου μεγέθους ώστε να ευνοείται η δημιουργία θέσεων εργασίας. Μέσα σ' αυτή την λογική είναι η δημιουργία δικτυακού οδικού δικτύου όπου αυτό είναι ακτινωτό όπως για παράδειγμα στην Πάφο.

(v) Προσπάθεια παραγωγής γεωργικών προϊόντων με υψηλή εισοδηματική ελαστικότητα ζήτησης και υψηλής εξειδίκευσης και τεχνολογίας.

(vi) Εισαγωγής μέτρων πολιτικής μεγένθυσης των γεωργικών κλήρων μέσω αυτοαναδασμών πολιτική η οποία και λιγότερο διοικητικά κόστος θα έχει αλλά και άμεσα αποτέλεσμα.

(Δρ Α.Σ.Χριστοδουλίδης)

Έπαρχος Πάφου

8/3/2006.

A.Χρ/ΑΚ

Ομιλίες/Δημ.Διάλογος